

Người Trí Thức Hoa Kỳ và Goulag Việt Nam

Eugène Ionesco

http://www.queme.net/vie/index_detail.php?numb=2273

Tôi vừa ở Hoa-Kỳ về lại được mấy ngày. Về trong cơn kinh hãi. Những người trí thức Hoa Kỳ vẫn còn mang mặc cảm tàn sát dân Da Đỏ. Nhưng họ không muốn ai nói tới nước Lào, nước Việt Nam hiện đang bị bỏ rơi trong địa ngục. Nói cho đúng, nữ ca sĩ tả khuynh Joan Baez và một vài nhà trí thức đã mơ hồ đặt vấn đề, — với ai ? với Thượng Đế ? — về hiện trạng tàn khốc ở Việt Nam ngày nay. Rồi tự thấy yên tâm, Joan Baez đi du lịch, chẳng phải để tìm hiểu cận tình hơn với tình hình Việt Nam, mà là rong chơi khắp Âu Châu, nhất là ở Paris, nơi bà thuê căn phòng lộng lẫy trong một khách sạn sang trọng nhất, gồm có một dãy phòng. Nhưng chẳng giây phút nào nghĩ tới chuyện mời những kẻ tỵ nạn Đông Nam Á đến ở.

Thời gian ở Hoa Kỳ, tôi đã tìm cách gợi chuyện Cam Bốt và Việt Nam. Nhưng người ta đánh trống lảng nói sang chuyện khác. Khi tôi nói hỏi còn người Mỹ, người Việt Nam chẳng lấy gì làm bất hạnh ; mặc cho nạn tham nhũng, đời sống vẫn dễ chịu hơn bây giờ nhiều, họ cự nự phản đối. Tôi liền nói với họ chúng ta liên đới với nhau trong đời, các anh có biết rằng các anh phạm một tội ác tày trời, mà luật lệ quốc tế chưa trừng phạt : đó là tội ác làm ngơ không cứu trợ một quốc gia lâm cơn chết chóc.

Những người trí thức Mỹ đã mang trách nhiệm nặng nề trong việc bỏ rơi Việt Nam. Họ là nạn nhân của chính sách tuyên truyền qua ý thức hệ mác xít. Họ là nạn nhân của những người trí thức tả khuynh Châu Âu vốn hoạt động cho Nga Sô Viết chống lại Việt Nam. Họ là nạn nhân của bọn trí thức Pháp ở Paris, nạn nhân của sự bép xép lấm mồm của bọn triết gia ngồi trong quán Cà phê Flore và quán Cà phê Deux Magots; nhưng họ chẳng hiểu gì về sự quan thiết của trò đánh cược, được thua. Người ta đã làm cho họ tưởng rằng họ đang chiến đấu chống lại nền độc lập quốc gia của Việt Nam. Sự thực, khi bỏ rơi Việt Nam, họ đã xua đuổi người Việt Nam và Cam- Bốt vào trong cơn nô lệ và tội ác.

Độc lập quốc gia là lời phát biểu nói lên tất cả, nhưng cũng có thể chẳng nói lên nghĩa lý gì. Người Hoa Kỳ không muốn biết rằng từ khi chiến tranh Việt Nam chấm dứt, số lượng người chết nhiều gấp mười lần hơn trong cuộc chiến tại các nước bất hạnh này, nhất là ở Cam-Bốt, nơi các thành phố không còn dấu chân người. Thế mà người Mỹ không tỉnh dậy. Bị Trung quốc và Nga Sô thúc đẩy, người Việt Nam và Cam Bốt chém giết nhau. Châu Phi đang được Trung quốc và Nga Sô đầu tư. Trong khi đó người Mỹ nhắm mắt lại, họ từ khước nhìn, họ không chịu chấp nhận người tỵ nạn Đông Nam Á vào lãnh thổ họ, vì họ sợ làm tấy dậy nỗi hối hận còn tươi trong lòng họ. Cứ thế họ sống giữa pháo đài khổng lồ, tôi luyện trong sự vị kỷ, chẳng cần biết mối hiểm nguy đang bủa vây họ : ngày nào Phi châu bị các cường quốc cộng sản xâm chiếm, những cuộc nổi dậy được hướng dẫn từ xa, sẽ nổ ra trên toàn cõi Châu Mỹ La-Tinh, lúc ấy Hoa Kỳ sẽ bị cô lập. Nước Mỹ không có thiên chức lịch sử, mà chỉ có thiên chức lý tài tàn lụi. Nước Mỹ không có thiên chức nhân bản, mà chỉ có sự rộng lượng dễ dàng và hời hợt.

Gần đây, những người Tây-Bá Lợi-Á thổ lộ với một nhà báo Châu Âu rằng Tây phương chẳng mang lại niềm hy vọng gì cho họ. Rồi đây chế độ Sô Viết sẽ tự nó sụp đổ, và một cuộc ẩu đả to lớn giải phóng sẽ bật dậy từ bên trong. Đó là điều cũng sẽ xảy ra cho mọi dân tộc đang bị lệ thuộc. Nhưng chúng ta còn phải chờ cho đến khi những kẻ nô lệ dám đứng lên phản kháng.

Eugène Ionesco

Viện Hàn Lâm Pháp

(nguyên bản tiếng Pháp, Quê Mẹ dịch ra tiếng Việt)